

Correctionele rechtbank Dendermonde, 27 februari 2015, 13de kamer

Notitienummer parket: DE69.98.31150/13

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. S. C. P. J., directeur, geboren te Zabrze (Polen) op (...) en wonende te (...)
2. B. B. BVBA, met maatschappelijke zetel te (...), met KBO (...)

Verdacht van:

De eerste en de tweede

Als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks meegewerkt te hebben of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd (artikel 66, Sw)

Te Laarne:

A. In de periode van 22/8/2011 tot en met 24/11/2011 (onderkapt I.)

Als werkgever, aangestelde of lasthebber met inbreuk op artikel 175 §1 eerste lid van het Sociaal Strafwetboek in strijd met wet van 30 april 1999, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België, met betrekking tot de 17 werknemers, allen met Roemeense nationaliteit

1. T. M. geboren te Ploiesti op (...);
2. M. N., geboren te Filipestiu op (...);
3. M. G., geboren te Aricastii Rahtivani op (...);
4. A. B., geboren te Ploiesti op (...);
5. N. M., geboren te Baneasa op (...);
6. O. I., geboren te Moreni op (...);
7. B. A., geboren te Bacoi op (...);
8. D. D., geboren te Boekarest op (...);
9. M. C., geboren te Galati op (...);
10. B. M., geboren te Magureui op (...);
11. G. N., geboren te Filipestiu op (...);
12. G. V., geboren te Filipestiu op (...);
13. B. M., geboren te Pucioasa op (...);
14. A. M., geboren te Ploiesti op (...);
15. K. A., geboren te Ploiesti op (...);
16. P. C., geboren te Filipestiu op (...);
17. N. C., geboren te Tirgoviste op (...).

misdrijf strafbaar gesteld door artikel 175 §1, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van-niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het-Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6 000 euro,

misdrijf volgens artikel 175 §1, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een geldboete die te vermenigvuldigen is met het aantal betrokken werknemers, zonder dat deze geldboete' meer dan het honderdvoud van de maximumgeldboete mag bedragen zoals bepaald in artikel 103, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek.

B. Op 22/11/2011 (onderkaft III)

Als persoon bij wie of voor wie door gedetacheerde werknemers en gedetacheerde stagiairs, rechtstreeks of via onderaanneming, werkzaamheden verricht worden, voorafgaand aan het begin van de tewerkstelling van deze personen, via elektronische weg en volgens de regels nader bepaald door de Koning, aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid geen melding te hebben gedaan van de identiteitsgegevens van de personen die niet in de mogelijkheid zijn een ontvangstbewijs voor te leggen:

ten aanzien van de drie hierna vermelde werknemers:

A. B. zoals vermeld sub A.4;

G. N. zoals vermeld sub A.11;

A. M., zoals vermeld sub A.14.

Inbreuk op artikel 141, hoofdstuk VII, titel IV van de programmawet van 27 december uitgevoerd door de Koninklijke besluiten van 20 maart 2007 en 31 augustus strafbaar gesteld door artikel 183, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, strafbaar met een sanctie van niveau 3.

Met samenhang:

C. In de periode van 22/8/2011 tot en met 24/11/2011 (onderkaft I).

Bij inbreuk op 433quinquies §1,3° Sw, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de "" opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van dé 'controle over hem -'. teneinde deze persoon aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten In omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij hun toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was,

met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over de slachtoffers of door een persoon die misbruik heeft gemaakt van het gezag of de faciliteiten die zijn functies hem verleenden,

en met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan

zich te laten misbruiken"

ten aanzien van de 17 buitenlandse werknemers zoals vermeld onder de, tenlastelegging A 1. tot en met 17.

strafbaar gesteld door art. 433quinquies, § 2 en 3, art. 433 sexies, 1° en art. 433 septies, 2° Sw. met opsluiting van vijf jaar tot 10 jaar en met een geldboete van 750 euro tot 75000 euro.
Te Destelbergen:

D. In de periode van 22/8/2011 tot en met 24/11/2011 (onderkapt II).
Bij inbreuk op artikel 433 decies Sw., met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van personen ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand of hun precaire sociaal toestand door een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 Sw. bedoelde ruimte, verkocht, verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken personen in feite geen-andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, met name ten nadele van de 17 buitenlandse werknemers, zoals vermeld sub littera A.1. tot en met 17;

strafbaar-gesteld door art 433 decies Sw. met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met een geldboete van 500 euro tot 25.000 euro; de geldboete wordt zoveel keer toegepast als er slachtoffers zijn.

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak rechtsgeldig werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 06 september 2013;
- het tussenvonnissen de dato 04 oktober 2013 waarbij het verzoekschrift ex artikel 2bis V.T. SV. gegrond werd verklaard;
- het tussenvonnissen van 21 maart 2014 en het bijkomend uitgevoerd onderzoek;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 19 december 2014:

- het Openbaar Ministerie, in de persoon van J. V., substituut-Arbeidsauditeur, in zijn middelen en zijn vordering;
- de eerste beklaagde S. C., in zijn antwoorden en middelen van verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. L D. R. loco mr. M. B., advocaat te Gent;
- de tweede beklaagde b.v.b.a. B., in haar antwoorden en middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. L S., raadsman van mr. V. D., lasthebber ad hoc, die een bundel neerlegt.

2. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

2.1

Op 22 en 24 november 2011 verrichtte de sociale inspectie controles op de naleving van de sociale wetgeving bij de b.v.b.a. B. B. uit Laarne. Deze vennootschap is actief in de vleesverwerkende sector. S. C. (eerste beklagde) is zaakvoerder van deze firma.

Tijdens de controle de dato 22 november 2011 werd er door de eerste beklagde medegedeeld dat de firma B. B. b.v.b.a. naast eigen personeel tevens een beroep doet op twee onderaannemers voor het uitvoeren van manuele arbeid, met name N. S. SPRL en A. SRL. De contracten van onderaanneming werden voorgelegd.

Tijdens de controle van 22 november 2011 werden drie personen, van Roemeense origine, aan het werk bevonden die enkel in het bezit waren van een Roemeense identiteitskaart, met name G. N., A. B. en A. M.. Er kon geen ander document worden voorgelegd die hun tewerkstelling in België zou rechtvaardigen. Er was geen LIMOSA-melding. Evenmin konden de documenten Al worden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij rechtmatig waren gedetacheerd uit Roemenië.

Uit de verhoren van drie voornoemde Roemeense onderdanen blijkt dat zij als niet gekwalificeerd personeel aan de slag waren voor A. SRL. Geen enkele van hen kende de eigenlijke activiteiten van deze firma. Hun enig bezoek aan deze firma was het tekenen van een document om in België te werken. De baas van deze firma, een zekere P., had hen meegedeeld dat ze 850 euro per maand zouden verdienen, ze 8 uur per dag zouden moeten werken en dit gedurende vijf dagen per week. Ze werden specifiek aangeworven om bij B. te werken. Ze moesten hun eigen vervoer naar België regelen. Vanuit Roemenië was er een woning in België geregeld waar ze met andere collega's dienden te logeren.

Uit de verklaringen van A. B. en A. M. blijkt verder dat hen 850 euro per maand was beloofd terwijl zij slechts 100 euro per week ontvingen. Ze konden geen antwoord geven op de vraag wanneer, hoe, door wie en of hun verschuldigd loon nog zou worden uitbetaald.

Verder komt uit de verklaringen naar voor dat van de afgesproken arbeidsduur werd afgeweken. Ze werkten immers vijf dagen per week, van 6 uur tot 16 uur (met twee pauzes) en er diende soms ook op zaterdag te worden gewerkt terwijl daarvoor geen extra vergoeding werd uitbetaald.

A. M. verklaarde: "(...) Ik weet dat ik volgens mijn arbeidsovereenkomst maar 8 uur per dag zou moeten werken, maar ik heb geen andere keus. Het heeft me al 450 euro gekost voor ik in België kon beginnen werken (reis en andere kosten). Mijn baas komt hier niet tussen. Ik moet ook in België blijven werken want als ik vroeger stop dan mijn contract ben ik mijn 300 euro borg kwijt Ik kan dit alleen terugkrijgen als de baas hiermee akkoord is dat ik stop. Als ikzelf vertrek en mijn ontslag geef op die manier, ben ik mijn borg kwijt Het is ook zo dat als ik geen volledige maand werk, ik geen recht heb op loon. Hoe het ook loopt, ik ben genoodzaakt om te werken (...)"

Op 24 november 2011 volgde er een tweede controle in de bedrijfsgebouwen van de b.v.b.a. B. B.. Er werden 17 Roemeense onderdanen (waaronder de drie arbeiders die ook tijdens de

controle van twee dagen voordien waren aangetroffen). Eens te meer konden er geen AI documenten worden voorgelegd.

Uit de verhoren van de 14 Roemeense onderdanen blijkt dat:

- zij waren onder gebracht op twee verschillende adressen respectievelijk te Gent (...) en te Heusden (...);
- de bewoners van de woning te Heusden niet tevreden waren (geen privacy, slechts twee slaapkamers, onvoldoende sanitair, geen meubilair);
- zij niet weten wie de eigenaar van de woningen is, doch de facturatie van water en elektriciteit zou op naam staan van eerste beklaagde;
- zij waren aangeworven in Roemenië enkel en alleen om bij de firma B. te werken;
- zij bij hun aankomst in België werden opgewacht door eerste beklaagde die hen tijdelijk onderdak gaf in een Formule 1 hotel (waar zij een drietal weken zouden blijven);
- zij niet weten wie de kosten van het hotel betaalde;
- zij meer uren dienden te werken dan afgesproken;
- niemand het beloofde loon ontving; de "ongeschoolden" (die als verpakker of lader/losser aan de slag gingen) dienden het te stellen met 100 euro per week terwijl de "geschoolden" (die aan de slag gingen als uitbeners) werden beter betaald doch waren afhankelijk van de hoeveelheid van het versneden vlees;
- op de werkvloer de orders onder meer gegeven werden door P. S., zijnde een werknemer van de b.v.b.a. B. B..

De aan het werk bevonden Roemeense onderdanen waren niet toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of tot vestiging.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier waaronder de de visu vaststellingen van de sociale inspectie, de verklaring van beklaagde alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting en het aldaar gevoerde verweer, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B en dienen deze feiten haar dan ook te worden toegerekend.

2.2

Tenlasteleggingen A en B

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier en meer in het bijzonder de vaststellingen van de sociale inspectie en de verhoren van de aan het werk bevonden Roemeense onderdanen, komen de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B naar oordeel van de rechtbank afdoende bewezen voor.

In tegenstelling tot hetgeen in besluiten van de beklaagden wordt voorgehouden dient de b.v.b.a. B. B. weldegelijk als werkgever te worden aanzien. Uit de verklaringen van de Roemeense onderdanen blijkt dat zij onder het effectieve gezag van H. H., P. S. en eerste beklaagde aan het werk waren. H. gaf de orders, P. bepaalde de dagen en uren dat er moest gewerkt worden en gaf de opdracht om over te werken, op zaterdag te werken en eerste beklaagde controleerde rechtstreeks de prestaties van de uitbeners gezien hij hen meedeelde of zij voldoende hadden uitgebeend om een volledig loon te ontvangen.

2.3

De tenlastelegging C

Onder de tenlastelegging C worden beide beklaagden ervan verdacht zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel conform artikel 433quinquies Strafwetboek.

Artikel 433quinquies Strafwetboek, vereist een bijzonder opzet met name de tewerkstelling van het slachtoffer in omstandigheden strijdig met de menselijke waardigheid (Luik 09 oktober 2007, Chron.D.S. 2008, 364).

Het zonder dat hiervoor een arbeids- of verblijfsvergunning voorligt tewerkstellen van buitenlandse werknemers tegen een minimale, variabele vergoeding zonder enige sociale bescherming, houdt een gedwongen onderwerping in aan willekeur en is te kwalificeren als mensenhandel (Corr.Gent 11 juni 2008, T.G.R. 2009, 128-131).

Bij een berekening van de wekelijkse arbeidsduur voor de Roemeense ongeschoolde arbeiders komt men uit op minstens 45 effectief gewerkte uren per week, zonder verplaatsingstijd, voor een loon van 100 euro per week. Dit betekent een wekelijkse vergoeding van 2,22 euro per uur. Ook de geschoolde arbeiders werden ongepast betaald.

Bovendien dienden de arbeiders kennelijk eerst een borg te betalen die ze kwijt waren als zij het afstapten, hetgeen neerkomt op een economische gijzeling.

In de gegeven omstandigheden komt het feit omschreven onder de tenlastelegging C afdoende bewezen voor.

2.4

de tenlastelegging D

Onder de tenlastelegging D worden beklaagden vervolgd uit hoofde van inbreuk op artikel 433decies Strafwetboek (huisjesmelkerij). Dit artikel vereist vier constitutieve bestanddelen, namelijk:

- de onwettige of precaire administratieve toestand of de precaire sociale toestand van een persoon;
- misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van die persoon;
- terbeschikkingstelling van een ruimte in strijd met de menselijke waardigheid;
- het bijzonder opzet: de intentie misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie van het slachtoffer en het opzet om een abnormaal profijt te verwezenlijken.

De rechtbank is van oordeel dat op basis van de gegevens van het strafdossier en niet tegenstaande het feit dat de kamers waar de Roemenen werden ondergebracht niet voldoen aan de minimale kwaliteitsvereisten van het decreet van 04/02/1997, in casu niet voldaan is aan de voorwaarde van een terbeschikkingstelling van een ruimte in strijd met de menselijke waardigheid. Uit de vaststellingen van het Agentschap Inspectie RWO blijkt dat enkele kamers ongeschikt waren maar de woning was geenszins onbewoonbaar. Veeleer lag het probleem dat de bezettingsnorm was overschreden en niet dat er geen of een gebrekkige sanitair zou zijn, een gevaarlijke elektriciteitsvoorziening, ...

Immers, het verhuurde, ter beschikking gestelde of verkocht goed moet gebrekkig zijn waardoor het in strijd is met de menselijke waardigheid. De wetgever wou daarmee een verwijzing maken naar het grondwettelijk recht op een behoorlijke huisvesting (artikel 23 Grondwet) en wou een algemeen begrip gebruiken dat niet afhankelijk is van de gewestelijke woonkwaliteitsvereisten maar eenduidig kan worden toegepast in heel België (ParLSt. Kamer 2001-05, nr. 1559/4, p. 38).

Het feit D komt derhalve niet afdoende bewezen voor waardoor de vrijspraak voor de beklaagden zich opdringt.

2.5 toerekening aan de beide beklaagden

De rechtbank is van oordeel dat de bewezen verklaarde feiten A, B en C niet alleen aan de eerste beklagde doch ook aan de tweede beklagde dienen te worden toegerekend.

Sinds de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 betreffende de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen kunnen (de meeste) rechtspersonen strafrechtelijk worden vervolgd en gestraft en dit voor alle misdrijven. Het gaat om een eigen en dus geen afgeleide strafrechtelijke aansprakelijkheid. Het betreft evenmin een vorm van objectieve aansprakelijkheid. De rechtspersoon zal slechts strafbaar zijn indien het feit zowel wat betreft het materieel als wat betreft het moreel element van het misdrijf kan worden toegerekend. De wetgever heeft niet expliciet aangegeven hoe de toerekening aan een rechtspersoon moet gebeuren maar heeft dit als een feitenkwestie overgelaten aan de feitenrechter.

De tweede beklagde is een werkgever in de zin van artikel 81,1^o van de wet van 4 augustus 1996 en zij diende dan ook de bepalingen van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan te respecteren. Er kan niet worden betwist dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de tweede beklagde of de waarneming van haar belangen of die naar blijkt uit de concrete omstandigheden voor haar rekening werden gepleegd.

De verantwoordelijkheid van de tweede beklagde voor de inbreuken omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C kan niet worden weggecijferd. De verantwoordelijkheid volgt niet alleen voort uit de houding van de eerste beklagde maar ook en vooral omdat uit de feitelijke omstandigheden blijkt dat binnen de tweede beklagde geen ernstig beleid wordt gevoerd. Er is geen enkele verschonings- of rechtvaardigingsgrond aanwezig voor het strafbaar gedrag van de rechtspersoon die klaarblijkelijk economische winstoverwegingen heeft laten primeren op sociale en menselijke aspecten. De verantwoordelijkheid van de tweede beklagde vindt haar oorsprong in de eigen fouten van deze. Het staat dan ook vast dat de tweede beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten Omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan (vgl.: J. VAN DEN BERGHE, "Praktijkproblemen en een proeve van oplossing bij toepassing van de Wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen", in, Straf recht ? -Strafrecht,

Vlaamse Conferentie der Balie van Gent (ed), Antwerpen, Maklu, 2001,139): .

de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon; de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd; de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 08 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal D. V., wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

Wanneer deze criteria in casu worden toegepast, blijkt duidelijk dat er sprake was van wetens en willens gepleegde feiten, zodat de decumul niet aan de orde is.

3. STRAFTOEMETING

3.1

De verschillende feiten vermeld onder de hiervoor omschreven tenlasteleggingen A, B en C zijn voor de eerste en de tweede beklagde telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken, namelijk deze bepaald door de strengste strafbaarstelling.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste beklagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die de rechtbank aan de hand van het straf dossier bekend zijn.

in hoofde van de tweede beklagde dient gekeken te worden naar de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden.

3.3

De door de beide beklaagden op de sociale reglementering gepleegde inbreuken zijn objectief gezien ernstig.

Door arbeiders die geen machtiging had tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of tot vestiging, daadwerkelijk tewerk te stellen en maakten de beide beklaagden het voeren door de bevoegde overheid van een beleid op het vlak van de tewerkstelling van vreemdelingen onmogelijk. Ook de controle op het nakomen van de verplichtingen die de beklaagde als werkgever heeft ingevolge die sociale wetgeving wordt verhinderd of bemoeilijkt. Bovendien wordt door het plegen van dergelijke inbreuken de deur wijd opengezet voor het niet betalen van sociale zekerheidsbijdragen en belastingen in het algemeen. Tevens worden de arbeidsvoorwaarden van de hier geldig te werk gestelde werknemers, verder onder druk gezet wat de sociale welvaart aantast. De omstandigheid dat de feiten werden gepleegd ten aanzien van een personen die door hun illegaal verblijf op de arbeidsmarkt een kwetsbare positie innemen, verantwoordt verder in beginsel gestrengheid bij de straftoemeting. Dit is des te meer het geval nu de betrokken werknemers financieel onderbetaald werden en economisch werden gegijzeld.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beide beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de (sociale) strafwetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan rigoureuus en stipt na te leven.

3.5

De eerste beklagde is thans 62 jaar en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden. De tweede beklagde is een vennootschap en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

3.6

de eerste beklagde

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat aan de eerste beklagde een hoofdgevangenisstraf en een geldboete, zoals hierna in het dictum bepaald, dient te worden opgelegd.

Aan de eerste beklagde kan evenwel, aangezien hij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf en een deel van de hem opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de eerste beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan de betrokkene wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

de tweede beklagde

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van

oordeel dat aan de tweede beklaagde een geldboete, zoals hierna in het dictum bepaald, dient te worden opgelegd.

Aan de tweede beklaagde kan, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van een deel van de haar opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan beklaagde wordt opgelegd gaat de 120.000 euro niet te boven en beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een geldboete van 24.000 euro.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162,162bis, 182, 184, 185, 186, 187, 189, 190, 191, 194, 195, 226, 227; Strafwetboek, art. 2, 5, 50, 65, 66, 79, 80

Wet 5 maart 1952, art. 1; gew. programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 7.2.03; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011) (opdec.) Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006; W.1.8.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 1,8 gew. W. 10.2.1994; (uitstel)

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK,

NEEMT in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde voor wat betreft de tenlastelegging C verzachtende omstandigheden AAN.

De eerste beklaagde S. C.

SPREEKT de eerste beklaagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging D.

VERKLAART de eerste beklaagde SCHULDIG aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A, B en C.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van VIER MAANDEN en tot een GELDBOETE van DUIZEND EURO, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 5.500 euro.

GELAST, voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf en van een gedeelte groot tweehonderd euro van de geldboete van duizend euro, verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 1.100 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad. ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 18 dagen slaan op het gedeelte, met uitstel.

De tweede beklaagde b.v.b.a. B. B.

SPREEKT de tweede beklaagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging D.

VERKLAART de tweede beklaagde SCHULDIG aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A, B en C.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO, verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 11.000 euro.

GELAST, voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot duizend euro van de geldboete van tweeduizend euro, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 5.500 euro.

ZEGT dat bij toepassing van de artikelen 14, §1 en 18b/s van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een geldboete van duizend euro of meer zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de verplichting uit om eik een bedrag van 25,00 euro, met 50 decimen verhoogd, 150,00 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, namelijk eenmaal deze bijdrage.

LEGT de beide veroordeelden een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij

K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklaagde elk tot de helft van de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten, deze tot op heden begroot op 82,56 euro.

Aldus gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG FEBRUARI TWEEDUIZEND VIJFTIEN.

Aanwezig:

E. B., alleensprekend rechter in strafzaken,

M. B., substituut-arbeidsauditeur,

Y. N., griffier;

(...)